

1 פרק יט

(א) ויהי בימים ההם ומלך אין בישראל ויהי איש לוי גר בירכתי הר אפרים ויקח לו אשה פילגש מבית לחם יהודה: (ב) ותזנה עליו פילגשו ותלך מאתו אל בית אביה אל בית לחם יהודה ותהי שם ימים ארבעה חודשים: (ג) ויקם אישה וילך אחריה לדבר על לבה להשיבו להשיבה ונערו עמו וצמד חמורים ותביאהו בית אביה ויראהו אבי הנערה וישמח לקראתו: (ד) ויחזק בו חתנו אבי הנערה וישב אתו שלשת ימים ויאכלו וישתו וילינו שם: (ה) ויהי ביום הרביעי וישכמו בבקר ויקם ללכת ויאמר אבי הנערה אל חתנו סעד לבך פת לחם ואחר תלכו: (ו) וישבו ויאכלו שניהם יחדו וישתו ויאמר אבי הנערה אל האיש הואל נא ולין ויטב לבך: (ז) ויקם האיש ללכת ויפצר בו חתנו וישב וילך שם: (ח) וישכם בבקר ביום החמישי ללכת ויאמר אבי הנערה סעד נא לבבך והתמהמהו עד נטות היום ויאכלו שניהם: (ט) ויקם האיש ללכת הוא ופילגשו ונערו ויאמר לו חתנו אבי הנערה הנה נא רפה היום לערב לינו נא הנה חנות היום לין פה וייטב לבבך והשכמתם מחר לדרככם והלכת לאהלך: (י) ולא אבה האיש ללון ויקם וילך ויבא עד נכח יבוס היא ירושלים ועמו צמד חמורים חבושים ופילגשו עמו: (יא) הם עם יבוס והיום רד מאד ויאמר הנער אל אדניו לכה נא ונסורה אל עיר הַבּוּסִי הַזֹּאת ונלין בה: (יב) ויאמר אליו אדניו לא נסור אל עיר נכרי אשר לא מבני ישראל הנה ועברנו עד גבעה: (יג) ויאמר לנערו לך ונקרבה באחד המקומות ולנו בגבעה או ברמה: (יד) ויעברו וילכו ותבא להם השמש אצל הגבעה אשר לבנימן: (טו) ויסרו שם לבוא ללון בגבעה ויבא וישב ברחוב העיר ואין איש מאסף אותם הביתה ללון: (טז) והנה איש זקן בא מן מעשהו מן השדה בערב והאיש מהר אפרים והוא גר בגבעה ואנשי המקום בני ימיני: (יז) וישא עיניו וירא את האיש הארום ברחוב העיר ויאמר האיש הזקן אנה תלך ומאין תבוא: (יח) ויאמר אליו עברים אנחנו מבית לחם יהודה עד ירכתי הר אפרים משם אנכי נאלך עד בית לחם יהודה ואת בית יקנן אני הלך ואין איש מאסף אותי הביתה: (יט) וגם תבן גם מספוא יש לחמורינו וגם לחם ויין יש לי ולאמתך ולנער עם עבדיך אין מחסור כל דבר: (כ) ויאמר האיש הזקן שלום לך רק כל מחסורך עלי רק ברחוב אל תלן: (כא) ויביאהו לביתו ויבול ויבל לחמורים וירחצו רגליהם ויאכלו וישתו: (כב) המה מיטיבים את לבם והנה אנשי העיר אנשי בני בלעל נסבו את הבית מתדפקים על הדלת ויאמרו אל האיש בעל הבית הזקן לאמור הוצא את האיש אשר בא אל ביתך ונדענו: (כג) ויצא אליהם האיש בעל הבית ויאמר אליהם אל אחי אל תרעו נא אחרי אשר בא האיש הזה אל ביתי אל תעשו את הנבלה הזאת: (כד) הנה בתי הבתולה ופילגשהו אוציאה נא אותם וענו אותם ועשו להם הטוב בעיניכם ולאיש הזה לא תעשו דבר הנבלה הזאת: (כה) ולא אבו האנשים לשמע לו ויחזק האיש בפילגשו ויצא אליהם החוץ וידעו אותה ויתעללו בה כל הלילה עד הבקר וישלחוה בעלות כעלות השחר: (כו) ותבא האשה לפנות הבקר ותפל פתח בית האיש אשר אדוניה שם עד האור: (כז) ויקם אדניה בבקר ויפתח דלתות הבית ויצא ללכת לדרכו והנה האשה פילגשו נפלת פתח הבית וידיה על הסף: (כח) ויאמר אליה קומי ונלכה ואין ענה ויסקחה על החמור ויקם האיש וילך למקומו: (כט) ויבא אל ביתו וישח את המאכלת ויחזק בפילגשו וינתחה לעצמיה לשנים עשר נתחים וישלחה בכל גבול ישראל: (ל) והיה כל הראה ואמר לא נהיתה ולא נראתה כזאת למיום עלות בני ישראל מארץ מצרים עד היום הזה שימו לכם עליה עזו ודברו: פ

2 פרק יא

(ל) ויזר יפתח נדר ליקנן ויאמר אם נתון תתן את בני עמון בנדי: (לא) והיה היוצא אשר יצא דלתי ביתי לקראתי בשובי בשלום מבני עמון והיה ליקנן והעליתהו עולה: פ (לב) ויעברו יפתח אל בני עמון להלחם גם ויתגם יקנן בידו: (לג) ויבס מערוער ועד בואך מנית עשרים עיר ועד אבל כרמים מכה גדולה מאד ויכנעו בני עמון מפני בני ישראל: פ (לד) ויבא יפתח המצפה אל ביתו והנה בתו יצאת לקראתו בתפים ובמחלות ורק היא יחידה אין לו ממנו בן או בת: (לה) ויהי כראותו אותה ויקרע את בגדיו ויאמר אהה בתי הכרע הכרעתני ואת היית בעברי ואנכי פציתי פי אל יקנן ולא אוכל לשוב: (לו) ותאמר אליו אבי פצית את פיך אל יקנן עשה לי כאשר יצא מפיו אחרי אשר עשה לך יקנן נקמות מאביך מבני עמון: (לז) ותאמר אל אביה יעשה לי הדבר הזה הרפה ממני שנים חודשים ואלכה ויכרתי על ההרים ואבכה על בתולי אנכי ורעיתי ורעותי: (לח) ויאמר לך וישלח אותה שני חודשים ותלך היא ורעותיה ותבך על בתוליה על ההרים: (לט) ויהי מסך שנים חודשים ותשב אל אביה ויעש לה את נדרו אשר נדר והיא לא ידעה איש ותהי חק בישראל: (מ) מימים ימימה תלכנה בנות ישראל לתנות לבת יפתח הגלעדי ארבעת ימים בשנה: ס

3 פרק א

(כא) וְאֵת הַיְבוּסִי יֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם לֹא הוֹרִישוּ בְּנֵי בְנִימֹן וַיֵּשֶׁב הַיְבוּסִי אֶת בְּנֵי בְנִימֹן בִּירוּשָׁלַם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: (כז) וְלֹא הוֹרִישׁ מְנַשֶּׁה אֶת בֵּית שָׁאֵן וְאֵת בְּנוֹתֶיהָ וְאֵת תַּעֲנֹךְ וְאֵת בְּנֹתֶיהָ וְאֵת יוֹשְׁבֵי דוֹר וְאֵת בְּנוֹתֶיהָ וְאֵת יוֹשְׁבֵי יְבֻלְעָם וְאֵת בְּנֹתֶיהָ וְאֵת יוֹשְׁבֵי מְגִדוֹ וְאֵת בְּנוֹתֶיהָ וַיּוֹאֵל הַכְּנַעֲנִי לְשִׁבְתָּ בְּאֶרֶץ הַזֹּאת: (כח) יְהִי כִי תִזְק יִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׂם אֶת הַכְּנַעֲנִי לְמַס וְהוֹרִישׁ לֹא הוֹרִישׁוּ: ס (כט) וְאֶפְרַיִם לֹא הוֹרִישׁ אֶת הַכְּנַעֲנִי הַיּוֹשֵׁב בְּגִזְרָר וַיֵּשֶׁב הַכְּנַעֲנִי בְּקִרְבּוֹ בְּגִזְרָר: פ (ל) זְבוּלֹן לֹא הוֹרִישׁ אֶת יוֹשְׁבֵי קֶטְרוֹן וְאֵת יוֹשְׁבֵי נְחֻלַל וַיֵּשֶׁב הַכְּנַעֲנִי בְּקִרְבּוֹ וַיְהִי לְמַס: ס (לא) אֲשֶׁר לֹא הוֹרִישׁ אֶת יוֹשְׁבֵי עֶכוֹ וְאֵת יוֹשְׁבֵי צִידוֹן וְאֵת אַחֲלָב וְאֵת אֶכְזִיב וְאֵת חֲלָבָה וְאֵת אֶפִיק וְאֵת רַחֲב: (לב) וַיֵּשֶׁב הָאֲשֶׁרִי בְּקִרְבֵּי הַכְּנַעֲנִי יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ כִּי לֹא הוֹרִישׁוּ: ס (לג) נַפְתָּלִי לֹא הוֹרִישׁ אֶת יוֹשְׁבֵי בֵית שֶׁמֶשׁ וְאֵת יוֹשְׁבֵי בֵית עֲנַת וַיֵּשֶׁב בְּקִרְבֵּי הַכְּנַעֲנִי יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ וַיֵּשֶׁב בֵּית שֶׁמֶשׁ וּבֵית עֲנַת הֵיוּ לְהֵם לְמַס: (לד) וַיִּלְחֲצוּ הָאֲמֹרִי אֶת בְּנֵי דָן הִהָרָה כִּי לֹא נָתְנוּ לְרֵדָת לְעַמֶּק:

פרק ב

(ח) וַיָּמָת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן עֶבֶד יִקְנָק בֶּן מֵאָה וַעֲשָׂר שָׁנַיִם: (ט) וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּגִבּוֹל נְחֻלְתּוֹ בְּתַמְנַת חֶרֶס בְּהַר אֶפְרַיִם מִצְפּוֹן לְהַר גֵּעַשׁ: (י) וְגַם כָּל הַדּוֹר הַהוּא נֹאסְפוּ אֶל אַבוֹתָיו וַיִּקְסוּ דוֹר אַחַר אַחֲרֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ אֶת יִקְנָק וְגַם אֶת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר עָשָׂה לְיִשְׂרָאֵל: ס (יא) וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַרְעָה בְּעֵינֵי יִקְנָק וַיַּעֲבְדוּ אֶת הַבְּעָלִים: (יב) וַיַּעֲזְבוּ אֶת יִקְנָק אֱלֹהֵי אַבוֹתָם הַמוֹצִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּלְכוּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵים מֵאֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם וַיִּכְעֲסוּ אֶת יִקְנָק: (יג) וַיַּעֲזְבוּ אֶת יִקְנָק וַיַּעֲבְדוּ לְבַעַל וְלַעֲשֻׁתָרוֹת: (יד) וַיַּחַר אַף יִקְנָק בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנֵם בְּיַד שָׂרִים וַיִּשְׂאוּ אוֹתָם וַיִּמְכְּרֵם בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם מִסְבִּיב וְלֹא יָכְלוּ עוֹד לְעַמֵּד לִפְנֵי אוֹיְבֵיהֶם: (טו) בְּכָל אֲשֶׁר יָצְאוּ יַד יִקְנָק הִיָּתָה בָּם לְרַעַה כְּאֲשֶׁר דָּבַר יִקְנָק וְכֹאֲשֶׁר נִשְׁבַע יִקְנָק לָהֶם וַיִּצַּר לָהֶם מְאֹד: (טז) וַיִּקְסוּ יִקְנָק שִׁפְטִים וַיּוֹשִׁיעוּם מִיַּד שָׂרֵיהֶם: (יז) וְגַם אֶל שִׁפְטֵיהֶם לֹא שָׁמְעוּ כִּי זָנוּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם סְרוּ מֵהָר מִן הַדָּרֶךְ אֲשֶׁר הָלְכוּ אַבוֹתָם לְשִׁמְעַע מִצּוֹת יִקְנָק לֹא עָשׂוּ כֵן: (יח) וְכִי הִקִּים יִקְנָק לָהֶם שִׁפְטִים וְהָיָה יִקְנָק עִם הַשִּׁפְטִים וְהוֹשִׁיעֵם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם כָּל יְמֵי הַשּׁוֹפֵט כִּי יִנְחָם יִקְנָק מִנְּאֻקָתָם מִפְּנֵי לַחֲצִייהֶם וְדַחֲקֵיהֶם: (יט) וְהָיָה בְּמוֹת הַשּׁוֹפֵט יֵשְׁבוּ וְהִשְׁחִיתוּ מֵאַבוֹתָם לְלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אַחֲרֵים לְעַבְדָם וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לָהֶם לֹא הִפִּילוּ מִמַּעַלְלֵיהֶם וּמִדְרָכָם הַקְּשָׁה:

4 פרק ג

(ח) וַיַּחַר אַף יִקְנָק בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּמְכְּרֵם בְּיַד כּוֹשֵׁן רִשְׁעִיתִים מֶלֶךְ אֲרָם וַיַּעֲבְדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת כּוֹשֵׁן רִשְׁעִיתִים שָׁמְנָה שָׁנַיִם: (ט) וַיִּזְעַקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יִקְנָק וַיִּקְסוּ יִקְנָק מוֹשִׁיעַ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיּוֹשִׁיעֵם אֶת עֲתַנְיָאֵל בֶּן קִנֹּז אֲחִי כָלֵב הַקַּטָּן מִמֶּנּוּ: (י) וַתְּהִי עֲלֵיו רֹחַ יִקְנָק וַיִּשְׁפֹּט אֶת יִשְׂרָאֵל וַיִּצַּא לְמַלְחָמָה וַיִּתֵּן יִקְנָק בְּיָדוֹ אֶת כּוֹשֵׁן רִשְׁעִיתִים מֶלֶךְ אֲרָם וַתַּעַז יָדוֹ עַל כּוֹשֵׁן רִשְׁעִיתִים: (יא) וַתִּשְׁקֹט הָאֶרֶץ אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיָּמָת עֲתַנְיָאֵל בֶּן קִנֹּז:

(יב) וַיִּסְפוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַרְעָה בְּעֵינֵי יִקְנָק וַיַּחֲזֵק יִקְנָק אֶת עֲגִלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב עַל יִשְׂרָאֵל עַל כִּי עָשׂוּ אֶת הַרְעָה בְּעֵינֵי יִקְנָק: (יג) וַיֹּאסֹף אֵלָיו אֶת בְּנֵי עַמּוֹן וַעֲמַלְק וַיִּלְךְ וַיֵּן אֶת יִשְׂרָאֵל וַיִּירָשׁוּ אֶת עִיר הַתְּמָרִים: (יד) וַיַּעֲבְדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲגִלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה: (טו) וַיִּזְעַקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יִקְנָק וַיִּקְסוּ יִקְנָק לָהֶם מוֹשִׁיעַ אֶת אֶהוֹד בֶּן גִּכָּא בֶּן הִימִינִי אִישׁ אֲטָר יָד וַיִּמְיֵנוּ וַיִּשְׁלְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיָדוֹ מִנְחָה לְעֲגִלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב:

פרק ד

(א) וַיִּסְפוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַרְעָה בְּעֵינֵי יִקְנָק וְאֶהוֹד מָת: (ב) וַיִּמְכְּרֵם יִקְנָק בְּיַד זְבוּלֹן מֶלֶךְ כְּנַעַן אֲשֶׁר מֶלֶךְ בְּחָצוֹר וְשָׂר צָבָאוּ סִיסְרָא וְהוּא יוֹשֵׁב בְּחַרְשֶׁת הַגּוֹיִם: (ג) וַיִּצְעַקוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יִקְנָק כִּי תִשַׁע מֵאוֹת רֶכֶב בְּרִזָּל לוֹ וְהוּא לַחַץ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֻזְקָה עֲשָׂרִים שָׁנָה: (ד) וַדְּבֹרָה אִשָּׁה נְבִיאָה אֲשֶׁת לְפִידוֹת הָיָה שֹׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעַת הַהִיא: (ה) וְהָיָה יוֹשְׁבֵת תַּחַת תְּמָר דְּבֹרָה בֵּין הַרְמָה וּבֵין בֵּית אֵל בְּהַר אֶפְרַיִם וַיַּעֲלוּ אֵלֶיהָ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפָּט:

5 פרק ו

(ז) ויהי כי זעקו בני ישראל אל יקנך על אדות מדון: (ח) וישלח יקנך איש נביא אל בני ישראל ויאמר להם כה אמר יקנך אלהי ישראל אנכי העליתי אתכם ממצרים ואציא אתכם מבית עבדים: (ט) ואצל אתכם מיד מצרים ומיד כל לחציכם ואגרש אותם מפניכם ואתנה לכם את ארצם: (י) ואמרה לכם אני יקנך אלהיכם לא תיראו את אלהי האמרי אשר אתם יושבים בארצם ולא שמעתם בקולי: (יא) ונבא מלאך יקנך וישב תחת האלה אשר בעפרה אשר ליואש אבי העזרי וגדעון בנו חבט חטים בגת להניס מפני מדון: (יב) ויבא אליו מלאך יקנך ויאמר אליו יקנך עמך גבור החיל: (יג) ויאמר אליו גדעון בי אדני ויש יקנך עמנו ולמה מצאתנו כל זאת ואיה כל נפלאותיו אשר ספרו לנו אבותינו לאמר הלא ממצרים העלנו יקנך ועתה נטשנו יקנך ויתננו בכף מדון: (יד) ויפן אליו יקנך ויאמר לך בכחך זה והושעת את ישראל מכף מדון הלא שלחתך: (טו) ויאמר אליו בי אדני במה אושיע את ישראל הנה אלפי הדל במנשה ואנכי הצעיר בבית אבי: (טז) ויאמר אליו יקנך כי אהיה עמך והכית את מדון פאיש אחד: (יז) ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך ועשית לי אות שאתה מדבר עמי: (יח) אל נא תמש מזה עד באי אליך והצאתי את מנחתי והנחתי לפניך ויאמר אנכי אשב עד שובך:

פרק ח

(כב) ויאמרו איש ישראל אל גדעון משל בנו גם אתה גם בנך גם בן בנך כי הושעתנו מיד מדון: (כג) ויאמר אליהם גדעון לא אמשל אני בכם ולא ימשל בני בכם יקנך ימשל בכם:

פרק ט

(א) וילך אבימלך בן ירבעל שכמה אל אחי אמו וידבר אליהם ואל כל משפחת בית אבי אמו לאמר: (ב) דברו נא באזני כל בעלי שכם מה טוב לכם המשל בכם שבעים איש כל בני ירבעל אם משל בכם איש אחד וזכרתם כי עצמכם ובשרכם אני: (ג) וידברו אחי אמו עליו באזני כל בעלי שכם את כל הדברים האלה ונט לבם אחרי אבימלך כי אמרו אחינו הוא: (ד) ויתנו לו שבעים כסף מבית בעל ברית וישכר בהם אבימלך אנשים ריקים ופחזים וילכו אחרי: (ה) ונבא בית אביו עפרתה ויהרג את אחיו בני ירבעל שבעים איש על אבן אחת ויתר יותם בן ירבעל הקטן כי נחבא: (ו) ויאספו כל בעלי שכם וכל בית מלוא וילכו וימליכו את אבימלך למלך עם אלון מצב אשר בשכם:

6 פרק ו

(ה) ובני ישראל ישבו בקרב הכנעני החתי והאמרי והפריזי והחוי והיבויסי: (ו) ויקחו את בנותיהם להם לנשים ואת בנותיהם נתנו לבניהם ויעבדו את אלהיהם: (ז) ויעשו בני ישראל את הרע בעיני יקנך וישכחו את יקנך אלהיהם ויעבדו את הבגלים ואת האשרות:

פרק יד

(א) ויבא שמשון תמנתה וירא אשה בתמנתה מבנות פלשתים: (ב) ויעל ויגד לאביו ולאמו ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים ועתה קחו אותה לי לאשה: (ג) ויאמר לו אביו ואמו האין בבנות אחיך ובכל עמי אשה כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני:

7 פרק ז

(א) ויהי איש מהר אפרים ושמו מיכהו: (ב) ויאמר לאמו אלף ומאה הכסף אשר לקח לך ואתי ואת אלית וגם אמרת באזני הנה הכסף אתי אני לקחתיו ותיאמר אמו ברוך בני ליקנך: (ג) וישב את אלף ומאה הכסף לאמו ותיאמר אמו הכדש הקדשתי את הכסף ליקנך מנדי לבני לעשות פסל ומסכה ועתה אשיבנו לך: (ד) וישב את הכסף לאמו ותיקח אמו מאתים כסף ונתתהו לצורף ויעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מיכהו: (ה) והאיש מיכה לו בית אלהים ויעש אפוד ותכרים וימלא את יד אחד מבגיו ויהי לו לכהן: (ו) בימים ההם אין מלך בישראל איש הנשר בעיניו ועשה:

פרק יח

(כא) ויפנו וילכו וישומו את הטרף ואת המקנה ואת הכבוד להפניהם: (כב) המה הרחיקו מבית מיכה והאנשים אשר בביתם אשר עם בית מיכה נזעקו ונדביקו את בני דן: (כג) ויקראו אל בני דן וישבו פניהם ויאמרו למיכה מה לך כי נזעקת: (כד) ויאמר את אלהי אשר עשית לקחתם ואת הכהן ותלכו ומה לי עוד ומה זה תאמרו אלי מה לך: (כה) ויאמרו אליו בני דן אל תשמע קולך עמנו פן יפגעו בכם

אנשים מרי נפש ואספתה נפשך ונפש ביתך : (כו) וילכו בני דן לדרךם וירא מיכה כי חזקים המה ממנו ויפן וישב אל ביתו : (כז) והמה לקחו את אשר עשה מיכה ואת הכהן אשר היה לו ויבאו על ליש על עם שקט ובטח ויכו אותם לפי חרב ואת העיר שרפו באש : (כח) ואין מציל כי רחוקה היא מצידון ודבר אין להם עם אדם והיא בעמק אשר לבית רחוב ויבנו את העיר וישבו בה :

8 פרק ב

(א) ויעל מלאך יקנוק מן הגלגל אל הבכים ס ויאמר אעלה אתכם ממצרים ואביא אתכם אל הארץ אשר נשבעתי לאבותיכם ואמר לא אפר בריתי אתכם לעולם : (ב) ואתם לא תכרתו ברית ליושבי הארץ הזאת מזבחותיהם תתצון ולא שמעתם בקלי מה זאת עשיתם : (ג) וגם אמרתי לא אגרש אותם מפניכם והיו לכם לצדים ואלהיהם והיו לכם למוקש : (ד) ויהי כדבר מלאך יקנוק את הדברים האלה אל כל בני ישראל וישאו העם את קולם ויבכו : (ה) ויקראו שם המקום ההוא בכים ויזבחו שם ליקנוק :

פרק ב

(כד) ויקרבו בני ישראל אל בני בנימן ביום השני : (כה) ויצא בנימן לקראתם מן הגבעה ביום השני וישחיתו בבני ישראל עוד שמנת עשר אלף איש ארצה כל אלה שלפי חרב : (כו) ויעלו כל בני ישראל וכל העם ויבאו בית אל ויבכו וישבו שם לפני יקנוק ויצומו ביום ההוא עד הערב ויעלו עלות וישלמים לפני יקנוק :

9 פרק ג

(טז) ויעש לו אהוד חרב ולה שני פיות גמד ארבה ויחגר אותה מתחת למדיו על ירך ימינו : (יז) ויקרב את המנחה לעגלון מלך מואב ועגלון איש בריא מאד : (יח) ויהי כאשר כלה להקריב את המנחה וישלח את העם נשאי המנחה : (יט) והוא שב מן הפסילים אשר את הגלגל ויאמר דבר סתר לי אליך המלך ויאמר הס ויצאו מעליו כל העמדים עליו : (כ) ואהוד בא אליו והוא ישב בעלית המקרה אשר לו לבדו ויאמר אהוד דבר אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא : (כא) וישלח אהוד את יד שמאלו וישח את החרב מעל ירך ימינו ויתקעה בבטנו : (כב) ויבא גם הנצב אחר הלהב ויסגר החלב בעד הלהב כי לא שלף החרב מבטנו ויצא הפרשדנה : (כג) ויצא אהוד המסדרונה ויסגר דלתות העליה בעדו ונעל :

פרק ג

(טו) ויתפקדו בני בנימן ביום ההוא מהערים עשרים וששה אלף איש שלף חרב לבד מישבי הגבעה התפקדו שבע מאות איש בחור : (טז) מכל העם הזה שבע מאות איש בחור אטר יד ימינו כל זה קלע באבן אל השערה ולא יחטא :

10 פרק א

(יב) ויאמר כלב אשר זכה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה : (יג) וילכדה עתניאל בן קנז אחי כלב הקטן ממנו ויתן לו את עכסה בתו לאשה : (יד) ויהי בבואה ותסיתהו לשאול מאת אביה השדה ותצנח מעל החמור ויאמר לה כלב מה לך : (טו) ותאמר לו הבה לי ברכה כי ארץ הנגב נתתני ונתתה לי גלת מים ויתן לה כלב את גלת עלית ואת גלת תחתית :

11 פרק ד

(א) ויספו בני ישראל לעשות הרע בעיני יקנוק ואהוד מת: (ב) וימכרו יקנוק ביד יבין מלך כנען אשר מלך בחצור ושר צבאו סיסרא והוא יושב בחרשת הגוים: (ג) ויצעקו בני ישראל אל יקנוק כי תשע מאות רכב ברזל לו והוא לחץ את בני ישראל בחזקה עשרים שנה (ד) ודבורה אשה נביאה אשת לפידות היא שפטה את ישראל בעת ההיא: (ה) והיא יושבת תחת תמר דבורה בין הרמה ובין בית אל בהר אפרים ויעלו אליה בני ישראל למשפט: (ו) ותשלח ותקרא לברק בן אבינעם מקדש נפתלי ותאמר אליו הלא צנה יקנוק אלהי ישראל לך ומשכת בהר תבור ולקחת עמך עשרת אלפים איש מבני נפתלי ומבני זבלון: (ז) ומשכתי אליך אל נחל קישון את סיסרא שר צבא יבין ואת רכבו ואת המונו ונתתיהו בידך: (ח) ויאמר אליה ברק אם תלכי עמי והלכתי ואם לא תלכי עמי לא אלך: (ט) ותאמר הלך אלך עמך אפס כי לא תהיה תפארתך על הדךך אשר אתה הולך כי ביד אשה ימכר יקנוק את סיסרא ותקם דבורה ותלך עם ברק קדשה: (י) ויצעק ברק את זבולן ואת נפתלי קדשה ויעל ברנליו עשרת אלפי איש ותעל עמו דבורה: (יא) וחבר הקיני נפךד מקין מבני חלב חתן משה ונט אהלו עד אלון בצענים בצעננים אשר את קדש: (יב) ויגדו לסיסרא כי עלה ברק בן אבינעם הר תבור: (יג) ויצעק סיסרא את כל רכבו תשע מאות רכב ברזל ואת כל העם אשר אתו מחרשת הגוים אל נחל קישון: (יד) ותאמר דבורה אל ברק קום כי זה היום אשר נתן יקנוק את סיסרא בידך הלא יקנוק יצא לפניך ויכרד ברק מהר תבור ועשרת אלפים איש אחריו: (טו) ויהם יקנוק את סיסרא ואת כל הרכב ואת כל המחנה לפי חרב לפני ברק ויכרד סיסרא מעל המרכבה וינס ברנליו: (טז) ויברך רדף אחרי הרכב ואחרי המחנה עד חרשת הגוים ויפל כל מחנה סיסרא לפי חרב לא נשאר עד אחד: (יז) וסיסרא נס ברנליו אל אהל יעל אשת חבר הקיני כי שלום בין יבין מלך חצור ובין בית חבר הקיני: (יח) ותצא יעל לקראת סיסרא ותאמר אליו סורה אדני סורה אלי אל תיכא ויסר אליה האהל ותכסהו בשמיכה: (יט) ויאמר אליה השקיני נא מעט מים כי צמאתי ותפתח את נאוד החלב ותשקהו ותכסהו: (כ) ויאמר אליה עמד פתח האהל והיה אם איש יבוא ושאלך ואמר היש פה איש ואמרת אין: (כא) ותקח יעל אשת חבר את יתד האהל ותשם את המקבת בידה ותבוא אליו בלאט ותתקע את היתד ברקתו ותצנח בארץ והוא נרדם ויעף וימת: (כב) והנה ברק רדף את סיסרא ותצא יעל לקראתו ותאמר לו לך ואראך את האיש אשר אתה מבקש ויבא אליה והנה סיסרא נפל מת והיתד ברקתו: (כג) ויכנע אלהים ביום ההוא את יבין מלך כנען לפני בני ישראל: (כד) ותלך דבורה בני ישראל הלך וקשה על יבין מלך כנען עד אשר הכריתו את יבין מלך כנען: פ

פרק ה

(א) ותשר דבורה וברק בן אבינעם ביום ההוא לאמר
(ו) בימי שמגר בן ענת בימי יעל חדלו ארחות והלכי נתיבות לכו ארחות עקלקלות: (ז) חדלו כרזון בישראל חדלו עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל:
(יב) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר קום ברק ושבה שביך בן אבינעם:
(כד) תברך מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באהל תברך: (כה) מים שאל חלב נתנה בספל אדירים הקריבה חמאה: (כו) ידה ליתד תשלחנה וימינה להלמות עמלים והלמה סיסרא מחקה ראשו ומחצה וחלפה רקתו: (כז) בין רגליה כרע נפל שכב בין רגליה כרע נפל באשר כרע שם נפל שדוד:
(כח) בעד החלון נשקפה ותיבב אם סיסרא בעד האשנב מדוע ביש רכבו לבוא מדוע אחרו פעמי מרובותיו: (כט) חכמות שרותיה תענינה אף היא תשיב אמריה לה: (ל) הלא ימצאו יחלקו שלל רחם רחמתיים לראש גבר שלל צבעים לסיסרא שלל צבעים רקמתיים לצוארי שלל: (לא) בן יאבדו כל אויבין יקנוק ואהבו כצאת השמש בגברתו ותשקט הארץ ארבעים שנה: פ

12) פרק ב

(מו) ויהי כל הנפלים מבנימן עשרים וחמשה אָלף איש שלף חרב ביום ההוא את כל אלה אנשי חיל: (מז) ויפנו וינסו המדברה אל סלע הרמון שש מאות איש וישבו בסלע רמון ארבעה חדשים: (מח) ואיש ישראל שבו אל בני בנימן ויכוס לפי חרב מעיר מתם עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שלחו באש: פ

פרק כא

(א) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימן לאשה:
(ה) ויאמרו בני ישראל מי אשר לא עלה בקהל מכל שבטי ישראל אל יקוק כי השבועה הגדולה היתה לאשר לא עלה אל יקוק המצפה לאמר מות יומת: (ו) וינחמו בני ישראל אל בנימן אחיו ויאמרו נגדע היום שבת אחד מישראל: (ז) מה נעשה להם לנוותרים לנשים ואנחנו נשבענו ביקוק לבלתי תת להם מבנותינו לנשים: (ח) ויאמרו מי אחד משבטי ישראל אשר לא עלה אל יקוק המצפה והנה לא בא איש אל המחנה מיביש גלעד אל הקהל: (ט) ויתפקד העם והנה אין שם איש מיושבי יבש גלעד: (י) וישלחו שם העדה שנים עשר אָלף איש מבני החיל ויצו אותם לאמר לכו והכיתם את יושבי יבש גלעד לפי חרב והנשים והטף: (יא) וזה הדבר אשר תעשו כל זכר וכל אשה ידעת משפב זכר תחרימו: (יב) וימצאו מיושבי יבש גלעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא ידעה איש למשפב זכר ויביאו אותם אל המחנה שלה אשר בארץ פנען: ס (יג) וישלחו כל העדה וידברו אל בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו להם שלום: (יד) וישב בנימן בעת ההיא ויתנו להם הנשים אשר חיו מנשי יבש גלעד ולא מצאו להם בן: (טו) והעם נחם לבנימן כי עשה יקוק פֶּרַץ בשבטי ישראל: (טז) ויאמרו זקני העדה מה נעשה לנוותרים לנשים כי נשמדה מבנימן אשה: (יז) ויאמרו ירשת פליטה לבנימן ולא ימחה שבט מישראל: (יח) ואנחנו לא נוכל לתת להם נשים מבנותינו כי נשבעו בני ישראל לאמר ארוור נתן אשה לבנימן: ס (יט) ויאמרו הנה חג יקוק בשלו מימים ימימה אשר מצפונה לבית אל מזרחה השמש למסלה העלה מבית אל שקמה ומנגב ללבונה: (כ) ויצו ויצו את בני בנימן לאמר לכו וארבתם בפרמים: (כא) וראיתם והנה אם יצאו בנות שילו לחול במחלות ויצאתם מן הפרמים וחספתם לכם איש אשתו מבנות שילו והלכתם ארץ בנימן: (כב) והיה כי יבאו אבותם או אחיהם לרוב לריב אלינו ואמרנו אליהם חנונו אותם כי לא לקחנו איש אשתו במלחמה כי לא אתם נתתם להם כעת תאשמו: ס (כג) ויעשו כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן המחלות אשר גזלו וילכו וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם: (כד) ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: (כה) בימים ההם אין מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה: